

— Тая сутринь, като слизахъ по бѣлитъ облаци, видѣхъ, че копитата на моя храненъ конь сж кални. Нали ходихъ вчера да гоня сурата ламя задъ планинитъ. Рекохъ си: „Като нагазимъ росното поле, росата ще окже копитата на коня ми.“ Цѣлото поле минахъ, мале, нийде не видѣхъ капчица роса. Заварихъ нивята — черни угари, само тукъ таме клюма нѣкое жълто стрѣкче. Птицитъ не можеха отъ жажда криле да размахнатъ, ами пърполѣха по прашния пѣтъ въ краката на коня ми. А най ми стана мжчно, когато влѣзохъ въ едно село. На една уличка ме срещна пригърбена бабичка и позна кой съмъ. Като позна кой съмъ, тя заплака. А на очитъ ѝ не излѣзоха сълзи. Бѣха пресъхнали. Като сухи кладенци.

— Ела да ни видишь дечицата, — рече тя и ме заведе надоле, кждето се вие въ ливадето малката рѣчица. Въ рѣчицата нѣма капка вода, а по сухия долъ ходятъ дребни дечица. Навеждатъ се, размѣстятъ камъчкитъ и долепятъ напуканитъ си устни.

— Какъвъ грѣхъ сж сторили долнитъ хора, че сж разгнѣвили дѣда Господя? — запита свети Георгевата майка.

— Грѣхътъ, мале, не е тѣхенъ.

— Не е тѣхенъ ли? — сепнато го погледна старата.

— Грѣхътъ е мой. Чувай. Тая пролѣтъ, като трѣгнахъ, дѣдо Господь ми даде златния ключъ на небето. Слѣзохъ на долнята земя, обиколихъ я и видѣхъ, че е жедна. Отключихъ небето и падна голѣмъ дѣждь. Долнитъ хора бѣха до уши зарадвани и ме дариха даръ: едно бѣло агне, най-хубавото, да го заколя. Кога си трѣгнахъ вечерьта по полето, подире ми заблѣя една овчица. Азъ вървя и тя подире ми — плаче за рожбата си. Препуснахъ коня и тогава съмъ изгубилъ ключа отъ пазвата си. Изминахъ полето, поехъ нагоре по облацитъ и все чувахъ гласа на овчицата. Днесъ, като видѣхъ сушата, цѣлъ день съмъ кръстосвалъ полето. Ала не можахъ да найда златния ключъ на небето.

— Не бой се, сине, — рече старата му майка, — ами чуѣй да те науча. Иди въ нашата кошара, вземи агнето, то е тамъ. Цѣло лѣто съмъ си го гледала. Слѣзъ долу на земята и го пусни на онуй поле, дето си загубилъ